

การศึกษาคั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมของอาจารย์ที่สอนในสายสังคมศาสตร์ในมหาวิทยาลัยภาครัฐและมหาวิทยาลัยภาคเอกชนและศึกษารูปแบบของผลตอบแทนจากการทำงานของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยภาครัฐและมหาวิทยาลัยภาคเอกชนในจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 140 ราย แบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยภาครัฐ 100 ราย และภาคเอกชน 40 ราย

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมที่คล้ายคลึงกันคือ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในภาคเหนือและอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ มีสถานภาพโสด ลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นบ้านของตนเอง และมีวุฒิการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท และมีอายุเฉลี่ยใกล้เคียงกันคือประมาณ 40 ปี ในด้านการทำงานกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่มีตำแหน่งทางวิชาการเป็นอาจารย์และไม่มีตำแหน่งบริหาร สาเหตุที่เลือกทำงานปัจจุบันคือ ชอบงานสอน/รักษาการเป็นครู กลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยภาครัฐมีระยะเวลาทำงานในมหาวิทยาลัยที่สังกัดเฉลี่ย 11.7 ปี และในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจากภาคเอกชน มีระยะเวลาทำงานในมหาวิทยาลัยที่สังกัดเฉลี่ย 12.6 ปี

ด้านผลตอบแทนจากการทำงานที่เป็นตัวเงิน กลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยภาครัฐมีรายได้จากเงินเดือนเฉลี่ย 23,225 บาทต่อเดือน และมีรายได้อื่นๆ จากการสอนพิเศษ เงินประจำตำแหน่ง การเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การสอนนักศึกษาภาคพิเศษและอื่นๆ เฉลี่ยเท่ากับ 6,807.40 บาทต่อเดือน และเมื่อรวมรายได้อื่นๆ ที่เป็นตัวเงิน พบว่ารายได้ของอาจารย์ที่เป็นตัวเงินเท่ากับ 30,032.40 บาทต่อเดือน ในขณะที่เงินเดือนเฉลี่ยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเอกชนเท่ากับ 24,375 บาทต่อเดือน และมีรายได้อื่นๆ จากการสอนพิเศษ เงินประจำตำแหน่ง การเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การสอนนักศึกษาภาคพิเศษและอื่นๆ เฉลี่ยเท่ากับ 2,492.50 บาทต่อเดือน และเมื่อรวมรายได้อื่นๆ ที่เป็นตัวเงิน พบว่ารายได้ของอาจารย์ที่เป็นตัวเงินเท่ากับ 26,867.50 บาทต่อเดือน

ด้านผลตอบแทนจากการทำงานที่ไม่เป็นตัวเงิน ได้แก่ (1) ด้านการรักษาพยาบาล กลุ่มตัวอย่างภาครัฐส่วนใหญ่มีรูปแบบสวัสดิการด้านการรักษาพยาบาลเป็นของข้าราชการ และกลุ่มตัวอย่างภาคเอกชนมีรูปแบบสวัสดิการด้านการรักษาพยาบาลเป็นแบบประกันสังคม โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งสองกลุ่มใช้สวัสดิการด้านการรักษาพยาบาลเพื่อตนเองและได้รับสวัสดิการค่ายา (2) ด้านที่อยู่อาศัย กลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยภาครัฐส่วนใหญ่เคยใช้สวัสดิการเพื่อการซื้อบ้านที่อยู่อาศัยโดยมีวงเงินเฉลี่ย 1,831,250 บาทต่อคน ในด้านที่พักอาศัยได้รับสวัสดิการในรูปแบบหอพัก กลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยภาคเอกชนส่วนใหญ่เคยใช้สวัสดิการเพื่อการต่อเติมหรือซ่อมแซมบ้านเดิม โดยมีวงเงินเฉลี่ย 240,000 บาทต่อคน (3) ด้านเงินกู้เพื่ออุปโภคบริโภค กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จากมหาวิทยาลัยภาครัฐเคยใช้เงินกู้เพื่ออุปโภคบริโภคในด้านอื่นๆ ได้แก่ การซื้อคอมพิวเตอร์ ชำระหนี้ ซื้อสินค้าตามความต้องการ ทำงานสร้างสรรค์และทัศนศึกษา มีวงเงินเฉลี่ย 293,636.36 บาทต่อคน และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จากมหาวิทยาลัยภาคเอกชนเคยใช้เงินกู้เพื่ออุปโภคบริโภคด้านอื่นๆ ได้แก่ ชำระหนี้ ศึกษาดูงานต่างประเทศ มีวงเงินเฉลี่ย 94,833.33 บาทต่อคน (4) สวัสดิการด้านการศึกษาบุตร กลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยภาครัฐส่วนใหญ่ได้รับในรูปแบบของทุนการศึกษาและกองทุนกู้ยืมเป็นจำนวนเท่ากัน และกลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยภาคเอกชนเคยได้รับการสนับสนุนในรูปแบบค่าเทอม เงินช่วยเหลือการศึกษาและการเบิกเงินตามเกณฑ์ (5) สวัสดิการด้านการเพิ่มพูนความรู้/ประสบการณ์ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งสองกลุ่มเคยได้รับในรูปแบบของการประชุมสัมมนา (6) สวัสดิการด้านการลา กลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยภาครัฐ ส่วนใหญ่ไม่ทราบจำนวนวันลาในด้านต่างๆ และส่วนใหญ่เคยใช้สวัสดิการลาพักผ่อน ขณะที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จากมหาวิทยาลัยภาคเอกชนทราบจำนวนวันลาตามสิทธิ คือ การลาป่วย ลากิจส่วนตัว ลาพักผ่อน และลาอุปสมบท/ประกอบพิธีฮัจย์ และส่วนใหญ่เคยใช้สวัสดิการลากิจส่วนตัว

The comparative study was undertaken on the socio-economic characteristics and remuneration composition of social science instructors in public and private universities in Chiang Mai Province. The total samples were 140 university lecturers which could be distinguished into 100 of those from public universities and the remaining 40 from private institutions.

The social science instructors in both types of university shared quite common socio-economic characteristics in that the majority were female, native of northern region or of Chiang Mai Province, single, residing in their own houses, master's degree graduate, 40 years old on the average, most of them held only teaching positions without taking administrative responsibility, and pursued this career for the reason of personal interest in teaching job/being a teacher. Those samples from public universities had on the average 11.7 years working experience while the private university counterparts had been working with the same institutions for 12.6 years on the average.

The public university instructors had 23,225 baht average monthly income, and 6,807.40 baht per month of earnings from educational related sources such as special tutoring, professional mark-up payment, compensation for thesis supervision, and special program teaching as well as cash earnings from other sources which gave them a total 30,032.40 baht cash income per month on the average. Meanwhile, the remuneration composition of private university instructors included 24,375 baht monthly income, 2,492.50 baht per month of earnings from special tutoring, professional mark-up payment, compensation for thesis supervision, and special program teaching, as well as other cash income from other sources yielding a total 26,867.50 baht monthly income on the average.

Other non-cash benefits included: (1) Health welfare program which can be distinguished into government supported program for public sector workers and social security program required by laws for private sector employees, samples in both groups used to utilize their rights for personal medical treatment as well as pharmacy expenses; (2) Housing. Most samples from public universities used to take part in financial-assisted housing purchase program within 1,831,250 baht loan limit per person on the average and also used to receive faculty housing or dormitory allocation. Most samples from private universities used to get welfare services in terms of loan for housing extension or renovation within 240,000 baht limit per person; (3) Consumption loans. Averagely 293,636.36 baht per person in public universities for purchasing computer machines, making loan repayment, buying the needed merchandises, doing creative works, and traveling; and 94833.33 baht for private university lecturers for making loan repayment and taking field trip abroad; (4) Children education. Children of public university staff have special privilege to access some scholarship programs and loan for education while those of private university employees used to get support in terms of tuition and fee, educational assistance and other financial reimbursement according to the established criteria; (5) Support for human resource development. Sample from both groups used to be given chances to attend seminars/conferences to gain knowledge/experience; (6) Vacation, business, sickness and other. Most samples from public universities could not recall the number of days for different kinds of leave but they used to take vacation leave. Meanwhile, most samples from private universities knew their entitlement to sickness, private business, vacation, and religion leaves, and they used to take leave for the reason of private business.